

Sygnatura akt VI Ka 996/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **26 kwietnia 2022** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Marcin Mierz

Sędziowie del. Piotr Pawlik (spr.)

Piotr Mika

Protokolant Barbara Szkabarnicka

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2022 r.

przy udziale Adama Szewca

Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

sprawy

1.P. P. ur. (...) w G.

syna T. i U.

oskarżonego z art. 159 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

2.T. P. ur. (...) w G.

syna W. i A.

oskarżonego z art. 158 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 28 czerwca 2021 r. sygnatura akt IX K 523/18

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od oskarżonych T. P. i P. P. na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie po 10,00 (dziesięć) złotych i wymierza im opłatę za II instancję: T. P. w kwocie 300,00 (trzystu) złotych, a P. P. w kwocie 400,00 (czterystu) złotych.

UZASADNIENIE	
---------------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 996/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 28 czerwca 2021 r., sygn. akt IX K 523/18

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. **Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. **Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

1.5. **Ustalenie faktów**

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	P. P.	oskarżony jest osobą karaną (co najmniej 2-krotnie) i poszukiwaną listem gończym	informacja z Krajowego Rejestru Karnego	712-714
2.1.1.2.	T. P.	oskarżony jest osobą karaną (co najmniej 7-krotnie), w tym poza granicami Polski	informacja z Krajowego Rejestru Karnego	715-718
2.1.1.3.	P. P.	umorzenie postępowania karnego wobec P. P. o czyn z art. 216 § 1 kk z uwagi	akta Sądu Rejonowego w Gliwicach, sygn. akt III K 977/17	akta związkowe

		na nieczytalność podejrzanego (art. 31 § 1 kk) i zastosowanie środka zabezpieczającego w postaci terapii i terapii uzależnień		
2.1.1.4.	P. P.	z uwagi na istniejące wątpliwości co do czytalności P. P. w innym postępowaniu został on poddany badaniom przez biegłych lekarzy psychiatrów oraz biegłego psychologa	opinie sądowo - psychologiczne oraz sądowo - psychiatryczna	698-707
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1	informacja z Krajowego Rejestru Karnego	obiektywny, urzędowy, nie kwestionowany	
2.1.1.2	informacja z Krajowego Rejestru Karnego	obiektywny, urzędowy, nie kwestionowany	

2.1.1.3	akta Sądu Rejonowego w Gliwicach, sygn. akt III K 977/17	urzędowy
2.1.1.4	opinie sądowo - psychologiczne oraz sądowo - psychiatryczna	obiektywne, urzędowe, nie kwestionowane

1.1.6. <i>niewuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>	<i>Dowody przy</i>	
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia:</p> <p>a) art. 7 kpk, art. 193 § 1 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 173 § 1 kpk w zw. z art. 167 kpk poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, - zastąpienie dowodu z opinii biegłego zeznaniami świadków i nieprawidłowe ustalenie tożsamości osób widocznych na nagraniu i zdjęciach, - rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości wyłącznie na niekorzyść oskarżonego, 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

- brak przeprowadzenia z urzędu na etapie postępowania przygotowawczego okazania wizerunku oskarżonego pokrzywdzonemu.

Zarzut podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego T. P. (k. 610-612).

b) art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk, w zw. z art. 410 kpk, art. 167 kpk oraz art. 170 § 1 pkt 2 i 5, § 1a i § 2 kpk poprzez ustalenie okoliczności faktycznych na podstawie niekompletnego materiału dowodowego, przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, poczynienia dowolnych ustaleń, pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, nieprzeprowadzenie wszechstronnego postępowania dowodowego (zarówno z urzędu, jak i na wniosek) i oddalenie wniosku obrony dot. uzupełniającej opinii biegłego.

Zarzut podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego P. P. (adw. A. M. - k. 618).

c) art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 201 kpk w zw. z art. 167 kpk poprzez:

- zaniechanie jakichkolwiek ustaleń w zakresie poczytalności oskarżonego,

- zaniechanie przeprowadzenia z urzędu opinii uzupełniających biegłych psychiatrów,

- dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci nagrania przedstawiającego przebieg inkryminowanego zdarzenia, opinii biegłego sądowego z zakresu

	<p>antropologii sądowej, depozycji świadków w osobach funkcjonariuszy Policji K. S., B. M., M. S. i G. W., depozycji pokrzywdzonego P. M. (2), który jednoznacznie stwierdził, że żaden z oskarżonych nie brał udziału w zdarzeniu.</p> <p>Zarzut podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego P. P. (adw. M. Z. - k. 623-630).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przekonanie Sądu o wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów pozostaje pod ochroną zasady wyrażonej w art. 7 kpk wtedy tylko, kiedy spełnione są warunki ujawnienia całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk), w granicach respektujących zasadę prawdy obiektywnej (art. 2 § 2 kpk), rozważenia wszystkich okoliczności zgodnie z zasadą określoną w art. 4 kpk oraz wyczerpującego i logicznego – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uzasadnienia przekonania Sądu (art. 424 § 1 pkt 1 kpk).</p> <p>Sąd I instancji przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie dowodowe, dokonując trafnych ustaleń w oparciu o ocenę zgodną z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Rozważając podniesione zarzuty apelacji nie sposób nie dostrzec, iż w istocie skupiają się one na wskazywaniu jedynie na część materiału dowodowego – tego, w oparciu o który zdaniem skarżącego powinny być poczynione ustalenia faktyczne – tylko i wyłącznie w</p>		

postaci lakonicznych i negacyjnych wyjaśnień oskarżonych, niekonsekwentnych zeznań obawiającego się ich pokrzywdzonego oraz na deprecjonowaniu wszystkich innych zgromadzonych w sprawie wiarygodnych dowodów. Oczywistym jest, iż nie ma żadnej reguły dowodowej, która nakazywałaby uwzględnienie tylko relacji korzystnych dla oskarżonych. Swobodna ocena dowodów, jako jedna z naczelnych zasad prawa procesowego, nakazuje, aby Sąd orzekający oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania, z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, przy czym obowiązująca procedura karna nie przewiduje zasady wartościowania dowodów ani też prymatu dowodów korzystnych dla oskarżonego nad dowodami przemawiającymi na jego niekorzyść.

Sąd meriti prawidłowo, zwięźle i w sposób wystarczający ocenił dowody będące podstawą ustalenia faktów. Zdroworozsądkowo też nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych, których nieprzekonywująca linia obrony zmierzała tylko i wyłącznie do bezpodstawnego uniknięcia odpowiedzialności karnej. Lakoniczne i zgodne ze sobą wyjaśnienia oskarżonych były niskiej jakości, wyjątkowe i sprzeczne z wiarygodnymi dowodami. Sąd Rejonowy nie mógł odmówić wiary zeznaniom świadków (przede wszystkim funkcjonariuszy Policji), albowiem taki manewr oznaczałby właśnie, że to Sąd meriti orzeka wbrew procesowej zasadzie określonej w art. 7 kpk. Świadkowie, jako

osoby obce dla oskarżonych nie mieli powodów, aby bezpodstawnie oskarżać P. P. czy T. P. narażając się tym samym na odpowiedzialność karną. Również wszystkie dowody z dokumentów nie podważyły relacji świadków. Nie było przy tym potrzeby przeprowadzać zbędnych dowodów, o które wnioskowali obrońcy oskarżonych i o których wspominali w swoich pisemnych apelacjach.

Nie można zaakceptować argumentów wskazujących, że Sąd meriti zastąpił dowód z opinii biegłego zeznaniami świadków i w konsekwencji nieprawidłowo ustalił tożsamości osób widocznych na nagraniu i zdjęciach. Każdy dowód ocenia Sąd i żaden dowód nie ma prymatu nad pozostałymi. Dotyczy to również dowodu z opinii biegłego. Dowód ze źródeł osobowych jest pełnowartościowy - również w czasach, gdy dostępne są zdjęcia i nagrania. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dysponował wystarczającymi dowodami, w tym rzetelną, pełnowartościową i pełną opinią z zakresu antropologii. Miał tym samym uzasadnione podstawy do oddalenia wniosku dowodowego w tym przedmiocie. To sąd orzekający w sprawie dokonuje oceny stanu faktycznego pod kątem realizacji znamion, zaś opinia biegłego ma charakter wyłącznie pomocniczy. Konieczność skorzystania z dowodu tego typu wynika każdorazowo z okoliczności faktycznych sprawy. W prawie polskim nie obowiązują formalne zasady dowodzenia. Nie jest zatem tak, że wniosek o opinie uzupełniającą w każdym przypadku musi wiązać się z zasięgnięciem opinii biegłego. Z pewnością Sąd I instancji nie miał obowiązku przeprowadzenia tego dowodu z

urzędu. Nota bene Sąd ten jasno i czytelnie wskazał, że rozpoznanie sprawców na dobrej jakości nagraniu nie wymagało wiadomości specjalnych - mogła to bowiem zrobić każda osoba, o ile wcześniej widziała nagrane osoby. Tak było, i w przypadku 7 świadków, i sam Sąd meriti miał bezcenną możliwość porównania wizerunku oskarżonych z nagraniem. Nie mógł również pozostać niezauważony charakterystyczny tatuaż na lewej ręce oskarżonego P. P.. W tym zakresie nie mogło być żadnych wątpliwości, nawet w sytuacji, gdy jedynie opinia w odniesieniu do T. P. nie była kategoryczna, co też nie oznacza, że była niepełnowartościowa. Dlatego nie można było stosować reguły z art. 5 § 2 kpk. Apelujący obrońca T. P. w żadnej mierze nie podważył prawidłowości pewnych ustaleń Sądu orzekającego. To, iż były one niekorzystne dla oskarżonego nie oznacza jednak, że Sąd I instancji uchybił regule wyrażonej w art. 5 § 2 kpk, jak zarzuca obrońca, wytykając Sądowi, że nie powziął wątpliwości, których nie rozstrzygnął na korzyść oskarżonego. Wątpliwości tego rodzaju w sprawie nie było, a rozpoznanie oskarżonych było trafne i jednoznaczne. O złamaniu dyrektywy zawartej w art. 5 § 2 kpk nie można mówić bowiem w sytuacji, w której sąd dokonując oceny dwóch przeciwstawnych wersji dowodowych, wybiera jedną z nich, należycie – stosownie do wymogów art. 7 kpk i art. 410 kpk – ten wybór uzasadniając. Przepis art. 5 § 2 kpk nie ma bowiem odniesienia do wątpliwości, które ma zakresie przeprowadzonego postępowania dowodowego któraś ze stron procesu karnego, a dotyczy wyłącznie wątpliwości, które mogłyby powstać po stronie sądu

co do interpretacji zgromadzonego materiału dowodowego i wskazuje, jak należy w takiej sytuacji postąpić (por. postanowienie SN z dn. 15 maja 2008r., III KK 79/08, LEX nr 393949). Nie można więc zasadnie stawiać zarzutu obrazy tegoż przepisu, podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych. Wskazywany przez apelującego obrońcę zarzut braku przeprowadzenia z urzędu na etapie postępowania przygotowawczego okazania wizerunku oskarżonego T. P. pokrzywdzonemu, nie mógł również trafić na podany grunt. Po pierwsze, dotyczy postępowania przygotowawczego. Po drugie, pokrzywdzony swoją przyjętą postawą procesową kwestionował przecież sprawstwo oskarżonych i była ona znana Sądowi meriti.

Wprawdzie Sąd I instancji, jak słusznie przedstawiał obrońca P. P., zaniechał przeprowadzenia ustaleń w zakresie poczytalności oskarżonego, to okoliczność ta została w pełni wyjaśniona na etapie postępowania apelacyjnego. Na skutek uzupełnienia materiału dowodowego ostatecznie Sąd Okręgowy w Gliwicach na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2022r. oddalił zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego P. P. wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność ustalenia stanu zdrowia psychicznego oskarżonego, w tym zdolności oskarżonego do rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu w chwili jego popełnienia, jak i zdolności pokierowania swoim zachowaniem. W tym zakresie Sąd ad quem, aby nie powtarzać argumentacji, odsyła

do treści uzasadnienia wydanego postanowienia.

Rozpoznanie oskarżonych również nie budziło wątpliwości i nie opierało się na fałszywych czy niskiej jakości dowodach. W tym zakresie jak najbardziej prawidłowo Sąd I instancji oparł się na wielu wiarygodnych źródłach dowodowych: zapisach monitoringu, zdjęciach, protokołach oględzin, opinii antropologicznej i uzupełniających je zeznaniach policjantów. Było oczywistym, że strona oskarżona podejmie próbę zdyskredytowania tych jednoznacznie obciążających oskarżonych dowodów. Okazało się to jednak nieskuteczne, tym bardziej, że żadnej wartościowej przeciwwagi dla w/w dowodów nie stanowiły wyjaśnienia oskarżonych czy zeznania ewidentnie unikającego konfrontacji z oskarżonymi pokrzywdzonego. Dysponując tak obszernym i obciążającym oskarżonych materiałem dowodowym, przyjęcie życzeniowego poglądu obrony, że oskarżeni są niewinni, bo P. M. (2) "jednoznacznie stwierdził, że żaden z oskarżonych nie brał udziału w zdarzeniu" byłoby wyjątkową infantylnością i naiwnością Sądu I instancji. Ocena postawy pokrzywdzonego i jego zeznań, jako wiarygodnych i mogących stanowić rzetelną podstawę budowania faktów w sprawie, musi być uznana za wyraz braku choćby minimalnego doświadczenia życiowego, które logicznie podpowiada, że pokrzywdzony boi się oskarżonych. Nie można przy tym zapominać, że pokrzywdzony zeznawał przed Sądem w obecności oskarżonych P. P. i T. P., co również miało bezpośredni wpływ na jego procesową postawę, a

przekonuje do tego wniosku treść zeznań P. M. (2). Zresztą nie tylko pokrzywdzony bał się sprawców, lecz również mieszkańcy dzielnicy, w której doszło do zdarzenia i w której również mieszkał oskarżony P. P.. W ramach zмовы milczenia nie chcieli w swoich zeznaniach podawać informacji związanych z oskarżonymi, a niektórzy zasłaniaли się również wyjątkowa niepamięcią. Oczywistym jest, że oskarżeni budzą strach, a najlepszym tego przykładem są absurdalne zeznania P. K. wypożyczającego samochód, którym w dniu zdarzenia przemieszczali się oskarżeni. Bez żadnych wątpliwości i jednoznacznie rozpoznali oskarżonych policjanci z (...), a w tym m.in. K. S., B. M., M. S. i G. W.. Podkreślili, że oskarżeni są im znani z uwagi na przeprowadzone z nim niejednokrotnie czynności służbowe. I takie stanowisko przedstawili przez Sądem. Nie sposób racjonalnie uznać, aby funkcjonariusz policji w sprawie oskarżonego - mając choćby cień wątpliwości - decydowałby się fałszywie zeznawać i narażać na odpowiedzialność karną czy dyscyplinarną w tak dla niego osobiście błażej i nieistotnej sprawie.

Wniosek

W przypadku obu oskarżonych T. P. i P. P. zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>W konsekwencji niestwierdzenia naruszenia art. 7 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 4 kpk, który formułuje procesową zasadę obiektywizmu, przestrzeganie której gwarantowane jest szczegółowymi przepisami procedury karnej, w ocenie Sądu odwoławczego postępowanie sądowe wykazało winę oskarżonych. Sąd Rejonowy, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący, poddał należytej analizie zgromadzone i ujawnione dowody, wyprowadzając słuszne wnioski co do winy oskarżonych. Wątpliwości nie budzą również zastosowane przez Sąd Rejonowy kwalifikacje prawne czynów przypisanych oskarżonym.</p> <p>Dokonana przez Sąd I instancji ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego jest trafna i całkowicie mieści się w rygorach wynikających z art. 7 kpk, Jest to ocena wszechstronna oraz bezstronna, która nie narusza jednocześnie granic swobodnej oceny - jest zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych i logicznych.</p> <p>Wywody Sądu meriti przedstawione w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w tym dotyczące oceny zgromadzonych w sprawie dowodów znajdują pełną aprobatę Sądu ad quem.</p> <p>Zachodziły podstawy (faktyczne i prawne) do skazania oskarżonych</p>	

<p>za przypisane im ostatecznie przestępstwa.</p> <p>Brak przesłanek z art. 439 kpk, art. 440 kpk i art. 454 kpk, które skutkowałyby koniecznością uchylecia zaskarżonego orzeczenia.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez ustalenie, że oskarżeni dopuścili się zarzucanych im czynów.</p> <p>Zarzut podniesiony we wszystkich trzech apelacjach obrońców oskarżonych (adw. J. W. - k. 612; adw. A. M. - 618; adw. M. Z. - k. 630).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych.</p>		

Obrońcy w swoich apelacjach w żaden sposób nie wykazali, że ustalenia dokonane przez Sąd I instancji są wbrew wskazaniom wiedzy, zasadom doświadczenia życiowego bądź wyciągnięte z nich wnioski sprzeczne są z prawidłami logicznego rozumowania. Apelujący nie wykazali skutecznie, jakie fragmenty poczynionych ustaleń nie znajdują odzwierciedlenia w ujawnionych dowodach albo jakie istotne dowody zostały pominięte przy dokonywaniu oceny materiału dowodowego. Prawidłowo Sąd I instancji oparł się na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a nie tylko na jego fragmentach, jak oczekiwaliby tego skarżący w zakresie korzystnym dla oskarżonych.

Wbrew temu, co twierdzą skarżący materiał dowodowy w sposób jednoznaczny i niezbity wykazał, że wszyscy oskarżeni popełnili przypisane im ostatecznie przestępstwa. Powyższe ustalenie potwierdza szereg zbieżnych ze sobą dowodów (szczegółowo wymienionych w pkt. 2.1 pismemgo uzasadnienia Sądu I instancji).

Nie ma racjonalnych podstaw, aby podważać ustaloną okoliczność, że cztery osoby, w tym oskarżeni T. P. i P. P. zademonstrowali siłę i zaatakowali pokrzywdzonego. Pobili go, przy czym P. P. używał maczety i spowodował u pokrzywdzonego średnie uszkodzenia ciała. Sprawcy zostali bez żadnych wątpliwości rozpoznani. Obciążył ich liczne dowody ze źródeł osobowych i z dokumentów - na tej podstawie Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny. Oskarżeni skorzystali ze swoich procesowych uprawnień, nie przyznali się do winy i nie wyjaśniali. Sąd I

instancji w pełni przekonywująco i w sposób zasługujący na pełną aprobatę ustalił ponadto, że sposób działania oskarżonych dowodził, że działali oni w ramach kibicowskich porachunków. Argumenty zawarte w apelacjach nie mogły podważyć skutecznie i przełamać tych pewnych ustaleń. Nota bene treści wszystkich apelacji opierały się na wątplym przekonaniu, że na nagraniu i zdjęciach nie ma wizerunków oskarżonych, zostali oni błędnie zidentyfikowani, a jedynie prawdziwie zeznawał P. M. (2). Tymczasem to wersja obrona przez oskarżonych w ramach linii obrony była wyjątkowa i nie poparta nawet jednym wartościowym dowodem. Nie była ona zgodna z prawdą i zaprzeczały jej znajdujące się w aktach sprawy mocne i solidne dowody. Wskazane przez Sąd I instancji liczne i uzupełniające się dowody pozwoliły w sposób jednoznaczny i bez żadnych wątpliwości ustalić rzeczywisty przebieg zdarzenia, a w konsekwencji uznać winę i sprawstwo oskarżonych w popełnieniu przypisanych im czynów. Stan faktyczny sprawy ustalono pomimo istniejącej niechęci wielu świadków do składania zeznań niekorzystnych dla oskarżonych. Tym bardziej docenić należy postawę osobowych źródeł dowodowych, które pozwoliły pociągnąć do odpowiedzialności karnej sprawców przestępstwa.

Wniosek

W przypadku obu oskarżonych T. P. i P. P. zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku i

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Apelacje obrońców oskarżonych stanowią w istocie polemikę z prawidłowymi, logicznymi i zgodnymi ze wskazaniami doświadczenia życiowego ustaleniami Sądu I instancji. Sąd ten słusznie ustalił, że wszyscy trzej oskarżeni są sprawcami przypisanych im przestępstw i w sposób przekonywujący, a zarazem wystarczający omówił to w swoim pisemnym uzasadnieniu. Przeciwnie i niekiedy lakoniczne wywody zawarte w wywiedzionych apelacjach to jedynie nieprzekonywująca dywagacja i polemika. Fakt popełnienia przez oskarżonych ostatecznie przypisanych im przestępstw nie może budzić wątpliwości. W okolicznościach sprawy życzeniowym była argumentacja zawarta w apelacjach wszystkich obrońców, jakoby zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał uznać sprawstwa i winy T. P. za przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, a P. P. za przestępstwo z art. 159 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.</p> <p>W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy odniósł się do wszystkich istotnych dla ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, a w pisemnych motywach zapadłego orzeczenia zawarł rzeczowe argumenty, odpierające tezy wszystkich apelacji.</p>		

Sąd merytoryczny w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a zgromadzony materiał poddał następnie wystarczającej ocenie, wyprowadzając z niego trafne wnioski końcowe.

Sąd odwoławczy nie doszukał się najmniejszych podstaw do zakwestionowania trafności jego ustaleń faktycznych.

3.3.

3. rażąca niewspółmierność kary.

W przypadku oskarżonego **T. P.** kara nie uwzględnia właściwości i warunków osobistych oskarżonego, jego sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa, co spowodowało, że wymierzona kara swoją dolegliwością przekracza stopień winy oskarżonego.

Zarzut podniesiony w apelacji adw. J. W. - k. 612.

W przypadku oskarżonego **P. P.:**

a) Sąd nie uwzględnił w należyty sposób wszystkich dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk, a wymierzona kara jest wyższa, aniżeli domagał się oskarżyciel publiczny (adw. A. M. - k. 618v.),

b) orzeczenie kary w wymiarze przekraczającym stopień winy i społecznej szkodliwości czynu jedynie przy uwzględnieniu okoliczności obciążających oskarżonego w sytuacji, gdy analiza okoliczności niniejszej sprawy przemawia za wymierzeniem kary w dolnych granicach zagrożenia ustawowego, tym bardziej, że oskarżony nie był prowodyrem zajścia oraz nie działał w zaplanowany sposób w

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>celu wyrządzenia pokrzywdzonemu krzywdy w imię "nie do końca znanych porachunków w środowisku kibiców", a sam jest osobą w stosunkowo młodym wieku, który podejmuje szereg prac dorywczych w celu utrzymania rodziny i walki z uzależnieniem (adw. M. Z. - k. 630 - 631).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Każdy z oskarżonych popełnił przestępstwo, a zatem każdy z nich zasłużył na karę. Kara ma być sprawiedliwa. Apelujący uznali, że kary wymierzone T. P. i P. P. za takie nie mogą uchodzić, bo w okolicznościach sprawy są za surowe, a Sąd meriti naruszył kodeksowe dyrektywy wymiaru kary. Tego rodzaju subiektywna argumentacja i przekonanie były błędne.</p> <p>Rażąca niewspółmierność kary to uchybienie dotyczące reakcji prawnej na czyn, leżącej w sferze swobodnego uznania sądu, a więc gdy ustawa pozwala sądowi orzekać w określonych granicach. W orzecznictwie trafnie podkreśla się, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą.</p> <p>Podniesione przez skarżących zarzuty dotyczące rażącej</p>		

niewspółmierności wymierzonych oskarżonym kar były chybione.

Kary wymierzone w niniejszej sprawie oskarżonym są właśnie karami sprawiedliwymi i nie mają charakteru kar rażąco niewspółmiernie surowych. Stanowią odpowiednią reakcję dla uzyskania zapobiegawczego efektu zarówno w stosunku do oskarżonych, jak i innych osób, które skłonne byłyby iść w ich ślady. Kształtując wobec T. P. i P. P. wymiar kar pozbawienia wolności Sąd meriti w sposób należyty uwzględnił dyrektywy wymiaru kary przedstawione w treści art. 53 kk. Sąd Okręgowy w pełni podziela rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego o karze. Nie można też Sądowi Rejonowemu wytknąć, iż jakiegokolwiek okoliczności istotne dla wymiaru kary z niekorzyścią dla oskarżonej pominął, względnie przecenił lub przydał im niedostateczną wagę.

Oskarżeni uznani zostali za winnych popełnienia poważnych przestępstw na szkodę pokrzywdzonego. P. P. brał udział w pobiciu P. M. (2) i używając maczety spowodował u pokrzywdzonego konkretne uszkodzenia ciała powyżej 7 dni. Z kolei T. P. popełnił przestępstwo udziału w pobiciu w warunkach recydywy. Za samo podstawowe przestępstwo udziału w pobiciu grozi kara pozbawienia wolności do 3 lat. Tymczasem przyjęcie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego P. P. art. 159 kk podwyższa to zagrożenie do 8 lat. Co więcej - Sąd I instancji słusznie przyjął w przypadku tego oskarżonego kumulatywną kwalifikację prawną z art. 157 1 kk. Z kolei działanie w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk T. P. podwyższyło

możliwą do wymierzenia kary górną granicę ustawowego zagrożenia do 4 lat i 6 miesięcy. Przypomnieć należy, że oskarżeni przypisane im przestępstwo popełnili wspólnie i w porozumieniu wraz z prawomocnie już skazanym J. S. oraz inną ustaloną osobą, a także z wyjątkowo błahego i absurdalnego powodu. Działali umyślnie z premedytacją i zamiarem bezpośrednim, w daytimej porze na jednej z ogólnodostępnych ulic miasta, przed oknami wielorodzinnego budynku. Stosując przemoc o różnym stopniu natężenia pobili pokrzywdzonego. W czasie swojej aktywności wykazywali duży stopień agresji i determinacji. Razem przyjechali na miejsce zdarzenia z obranym wcześniej planem pobicia pokrzywdzonego, a prowodyrem ataku był P. P.. Obaj oskarżeni byli również wcześniej karani. Zatem popełnione przestępstwo nie miało charakteru incydentalnego, wyjątkowego, jednorazowego.

Istotne - brak było w sprawie okoliczności łagodzących odpowiedzialność karną oskarżonych. Na pewno nie był nią podkreślany przez jednego z obrońców P. P. "stosunkowo młody wiek oskarżonego" (30 lat) czy podejmowanie szeregu prac dorywczych w celu utrzymania rodziny i walki z uzależnieniem. Nie miała też żadnego znaczenia podniesiona przez drugiego z obrońców P. P. okoliczność, że wymierzona kara jest wyższa, aniżeli domagał się oskarżyciel publiczny. Podkreślenia wymaga, że sąd jest samodzielny jurysdykcyjnie (art. 8 kpk), a jedną z podstawowych zasad wymiaru kary jest jej indywidualizacja (art. 55 kk).

<p>W konsekwencji mając na uwadze wszystko powyższe nie sposób uznać, że wymierzone obu oskarżonym przez Sąd Rejonowy kary są rażąco surowe. Zostały prawidłowo ukształtowane, uwzględniają wysoki stopień winy i społecznej szkodliwości, bliższe są też dolnym granicom ustawowego zagrożenia, o co nota bene zgodnie wnosili obrońcy oskarżonych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>W stosunku do oskarżonego T. P. orzeczenie kary łagodniejszego rodzaju (przy zast. art. 37a kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 24.06.2020r.) bądź kary w łagodniejszym wymiarze.</p> <p>W stosunku do oskarżonego P. P.:</p> <p>a) złagodzenie wymierzonej kary (adw. A. M. - k. 618v.),</p> <p>b) wymierzenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia (adw. M. Z. - k. 655).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zaskarżony wyrok jest prawidłowy i słuszny, a kary wymierzone oskarżonym są sprawiedliwe. Wypełniają wymogi prewencji indywidualnej i spełniają swoje cele w zakresie społecznego oddziaływania. Rodzaj kary i jej wysokość nie przekraczają stopnia winy oskarżonych, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanych im czynów. Oskarżeni nie zasłużyli na niższe kary pozbawienia wolności. Jediną możliwą reakcją prawno - karną</p>		

w okolicznościach sprawy było wymierzenie im bezwzględnych kar pozbawienia wolności w wymiarze ukształtowanym przez Sąd I instancji. Łagodniejsze rozstrzygnięcie w zakresie orzeczonych kar byłoby niezasadnym premiowaniem oskarżonych. Tym bardziej, że w przypadku oskarżonych dominowały okoliczności obciążające i nie wystąpiły żadne istotne okoliczności łagodzące odpowiedzialność karną.

Sąd I instancji w sposób obszerny, całościowy i zrozumiały uzasadnił rozstrzygnięcie w zakresie orzeczonych wobec oskarżonych kar. Przedstawiona w pisemnym uzasadnieniu wyroku argumentacja zasługuje na pełną akceptację. Stanowisko zajęte przez skarżących w wywiedzionych przez nich apelacjach jest tylko polemiką.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok skazujący oskarżonych: - P. P. za przestępstwo z art. 159 kk (użycie w pobiciu niebezpiecznego narzędzia) i art. 157 § 1 kk</p>	

<p>(spowodowanie średniego uszczerbku na zdrowiu) w zw. z art. 11 § 2 kk - w całości,</p> <p>- T. P. za przestępstwo z art. 158 § 1 kk (udział w pobiciu) w zw. z art. 64 § 1 kk (recydywa szczególna podstawowa) - w całości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Zarzuty apelacyjne (względne przyczyny odwoławcze oparte o art. 438 pkt 2, 3 i 4 kpk) okazały się niezasadne z przyczyn wskazanych w części 3 uzasadnienia i z tego powodu nie mogły zostać uwzględnione.</p> <p>Zaskarżony wyrok jest prawidłowy w zakresie ustaleń faktycznych, oceny dowodów i oceny prawnej zachowania oskarżonych.</p> <p>Brak uchybień wskazanych w apelacjach oraz innych chybień podlegających uwzględnieniu z urzędu przez Sąd odwoławczy.</p> <p>Oskarżeni popełnili przypisane im przestępstwa, a ich kwalifikacja prawna jest prawidłowa.</p> <p>Wymierzone oskarżonym kary nie są rażąco niewspółmiernie surowe.</p> <p>Prawidłowe jest rozstrzygnięcie w zakresie zaliczenia na poczet orzeczonej ostatecznie kary pozbawienia wolności okresu zatrzymania oskarżonego T. P. w sprawie (pkt 2), zwrotu pokrzywdzonemu P. M. (2) oraz oskarżonemu T. P. dowodów rzeczowych przechowywanych w depozycie (pkt 3 i 4) oraz rozstrzygnięcia w zakresie wydatków i opłat (pkt 5).</p>	
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
--	--

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

2	Z uwagi na fakt, że wszystkie trzy apelacje obrońców z wyboru oskarżonych nie zostały uwzględnione P. P. i T. P. na podstawie art. 636 § 1 kpk ponieśli koszty procesu za postępowanie odwoławcze. W konsekwencji od oskarżonych zasądzono na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwotach po 10,00 złotych i wymierzono im opłatę za II instancję: P. P. w kwocie 400,00 złotych, a T. P. w kwocie 300,00 złotych.
---	---

7. PODPIS
sędzia Piotr Pawlik sędzia Marcin Mierz sędzia Piotr Mika

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca z wyboru oskarżonego T. P. (adw. J. W.)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie za przestępstwo kwalifikowane z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk ze wszystkimi wynikającymi z tego konsekwencjami		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca z wyboru oskarżonego P. P. (adv. A. M.)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie za przestępstwo kwalifikowane z art. 159 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk ze wszystkimi wynikającymi z tego konsekwencjami	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca z wyboru oskarżonego P. P. (adw. M. Z.)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie za przestępstwo kwalifikowane z art. 159 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk ze wszystkimi wynikającymi z tego konsekwencjami	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana